

Peter Kofod, gruppeformand (Dansk folkeparti), ordførertale ved åbningsdebat den 19. januar 2023

Det er en ære for mig at få lov til at holde ordførertalen for Dansk Folkeparti i dag. Jeg gør det med stor respekt for folkestyret og med en tak til statsministeren for åbningsstalen og med anerkendelse af det tunge ansvar, det er at være landets leder.

Der er to trusler mod Danmark, som vi har behov for at få adresseret, en indre og en ydre, og lad mig starte med det nære og et eksempel på det, der er galt i Danmark: Den 15. april sidste år sad en gruppe unge mænd med indvandrerbaggrund i en leaset Porsche Cayenne, som de brugte i en vild bandebiljagt på Nørrebro. I krydset mellem Jagtvej og Tagensvej smadrede de med 108 km/t. ind i en fodgænger – en ung mand, som de efterlod blødende og med utallige brud på kroppen. Chaufføren, en berygtet og frygtet bandeleder, blev senere pågrebet i Hamborg på vej mod Tyrkiet, hvor han ifølge Ekstra Bladet ville »tage på ferie og få det hele lidt på afstand, inden han ville melde sig selv«.

I går faldt dommen over de tre i bilen, og hør nu godt efter: Bilens fører blev idømt halvandet års fængsel og udvisning til Tyrkiet; nu kunne man jo tro, at danskerne lettet kunne vinke farvel til ham, men nej, for efter 12 måneders fængsel i Danmark kan han efter 6 år i Tyrkiet vende tilbage til gode gamle Danmark. Hans kumpaner slap med henholdsvis 7 og 4 måneders fængsel, men ikke udvisning. Det fik de for at have efterladt deres offer blødende og livsfarligt kvæstet på gaden. Efter dommen sagde retsformanden til bandebilisten, og jeg citerer fra Ekstra Bladet:

»Jeg er klar over, at det nok er udvisningsdelen, der betyder mest for dig ... Men du har samlet tilbragt over syv år i fængsel og aldrig haft et arbejde. Samtidig har du tre betingede udvisninger bag dig.«

Vi taler 7 års fængsel, 3 betingede udvisninger, aldrig et ærligt arbejde, kun socialt plattenslageri og kriminalitet i bagagen. Tillad mig at spørge: Hvad laver sådan en vaneforbryder egentlig i Danmark? Hvorfor er han her stadig? Og hvornår stopper vi det her slaraffenland for bandemedlemmer og kriminelle udlændinge? Det virker totalt uforståeligt, at vores system er så slapt, at man ikke kan sætte hårdt mod hårdt over for den omfattende kriminalitet, der udspringer af bander og uønsket indvandring, der nyder stærk beskyttelse af internationale konventioner, hvilket regeringen jo også selv bemærker i regeringsgrundlaget, hvor jeg citerer fra:

»... at der også findes uhensigtsmæssigheder ved dele af konventionerne og fortolkningen af dem. Der er f.eks. snævre rammer for at kunne frakende kriminelle udlændinge deres statsborgerskab og begrænsede muligheder for at udvise kriminelle udlændinge, hvilket er en udfordring. Vi skal derfor være klar til at udfordre og afsøge de rammer, som konventionerne sætter op, således at deres negative bivirkninger minimeres.«

Altså, »uhensigtsmæssigheder«, »snævre rammer«, »en udfordring« og »negative bivirkninger« er vist en meget pæn måde at sige det på. Ja, jeg skal love for, at konventionerne sætter snævre rammer, og det er en udfordring for danskernes sunde fornuft og retfærdighedssans, at mordere og voldsforbrydere gang på gang vinder over retsstaten ved hjælp af konventioner, som trods deres gode hensigter har visse negative bivirkninger.

Vi har mildest talt brug for at beskytte os imod den indre trussel, den trussel, der hænger uløseligt sammen med udlændingepolitikken. Der har vi i den grad brug for at se regeringen i arbejdstøjet. Det er en forsvarskamp for vores kultur, som vi vil føre i småt såvel som i stort – imod bønnekald fra minareter, islamiske tørklæder, kønsopdeling af svømmehaller, imod bander og bandekrig og islamister og hellig krig. Det kræver systematiske udvisninger af såvel kriminelle som terrorister og den islamiske terrorismes fortalere. Her har vi brug for handlekraftigt lederskab af Danmark.

Vi mærker stadig væk følgerne af covid-pandemien, og vi er forhåbentlig blevet klogere, hvis noget lignende skulle ramme os igen, dvs. ikke flere skolelukninger, ingen udslettelse af hele erhverv, kort sagt ingen panikløsninger.

Hvis så coronaen ikke var nok, gik vi jo direkte fra pandemi til krig. Den 24. februar sidste år indledte Rusland sin erobringskrig imod Ukraine. Men også her gælder det for enhver dansk regering: ingen panikløsninger. Og en panikløsning er mest af alt, hvad forsøget på at koble krigen i Ukraine og diskussionen om et forsvarsforlig sammen med en helligdag i Danmark ligner. Lad mig først slå syv kors:

Dansk Folkeparti vil være med til at give alt, hvad der skal til, for at Ukraine kan forsvare sig i dag og genvinde sit tabte territorium i morgen. Vi er parate til at støtte alle økonomiske sanktioner, som med tiden reducerer Ruslands evne til at true og terrorisere sine naboer. Vi hilser Finland og Sverige varmt velkommen i NATO, og Danmark skal også være parat til at hjælpe et frit og demokratisk og udelt Ukraine på fode igen til at rejse sig fra ruindyngerne, når Putin bliver banket på plads, og naturligvis skal vores hær, flåde og flyvevåben løftes op på et niveau, så man kan regne med Danmark i NATO. Det er også forudsætningen for, at vi kan sende tropper til de baltiske lande som både praktisk og moralsk opbakning og for at være med til at kunne holde ukrainerne forsynet med våben og materiel. Det koster alt sammen – det koster svimlende summer – men der er ingen vej udenom. Det er en pris, vi er nødt til at betale.

Dansk Folkeparti har altid været forrest i front og aldrig nærig med bevillingerne, når det gjaldt om at sikre vores fælles forsvar en hæderlig standard. Derfor var det også med en vis undren, jeg vil næsten sige med sårede følelser, at vi i marts sidste år så en opstilling af Socialdemokratiet, Venstre, Konservative, SF og De Radikale på en flybase i Letland, hvor de præsenterede sig som et nationalt kompromis om dansk sikkerhedspolitik. Der manglede jo noget i billedet. Dansk Folkeparti manglede i billedet, men det kan jo nås endnu.

EU-partierne fik dengang deres vilje; et flertal besluttede at afskaffe vores forsvarsforbehold, så nu er tavlen visket ren. Nu er der virkelig brug for et nationalt sammenhold, og statsministeren sagde jo ganske rigtigt, at der er brug for det største løft af dansk forsvar nogen sinde. Det vil vi gerne være med til, og vi vil også gerne være med til at finansiere det, for de to ting hænger selvfølgelig sammen. Men vi vil ikke finde os i, at vi af en flertalsregering bliver afkrævet, at hvis vi ikke bare uden videre går med til at lukke store bededag, så kan vi ikke være en del af et forsvarsforlig, hvor vi naturligt hører til, og som vi loyalt har været en del af i mange, mange år. Det er mildest talt et dårligt udgangspunkt.

Jeg startede min tale med at anerkende det store ansvar, det er at lede Danmark i vanskelige tider. Det ansvar bør også forpligte og motivere regeringen til at søge et meget stærkt og langsigtet forlig i hele forsvars- og sikkerhedspolitikken. Men lad mig sige det meget tydeligt: Vi fraråder regeringen kraftigt at røre ved store bededag. Vi er det for det første imod, at Danmarks kristne grundlag bliver eroderet. Vi er imod, at kirken overrules på den måde, Danmark er et kristent land, og vi er stolte af vores ophav. For det andet går vi ind for, at danske regeringer lader arbejdsgivere og arbejdstagere selv udmåle arbejdstid, fritid og lønforhold. Vi deler den bekymring, der er rejst af fagbevægelsen, noget, som statsministerens parti ellers plejer at lytte til. Vi synes, at det nu er et godt tidspunkt at lytte. Vi forstår udmærket, at riget fattes penge, at vores forsvar er slidt, at vores sygehuse er pressede, at politiet, kriminalforsorgen og retssystemet er klemt, at mange danskere – og her tænker jeg særlig på de syge, de svage, de ældre eller handicappede – oplever et pres på den service, som de modtager og har hårdt brug for. Men hastværk er lastværk. I stedet for en panikløsning burde vi finde sammen og finde saglige og mindelige løsninger. For vi har penge på budgetterne, hvis vi har tålmodigheden til at finde dem.

Derfor er jeg også glad for, at Dansk Folkeparti sammen med oppositionens øvrige partier er blevet enige om et forslag til alternativ finansiering i forbindelse med forsvarsforliget, hvor vi kan redde store bededag. Jeg håber, at den socialdemokratiske ordfører mente det, da han sagde, at man vil indkalde partierne til forhandlinger og se seriøst på forslagene. Men ud over de finansieringskilder, som vi allerede har peget på, så er jeg da leveringsdygtig i nogle flere. Lad os f.eks. gennemgå vores udviklingsbistand med en tættekam.

Hvorfor skal vi betale 0,7 pct. af vores bruttonationalprodukt, når Finland kun bruger 0,4 og Østrig 0,3 pct.? Er det ikke i orden at omprioritere i en krise- og krisetid? Hvorfor skal Danmark f.eks. bruge 170 mio. kr. om året på udviklingsbistand til Kina? Dansk Folkeparti har et sparekatalog, som, hvis det blev gennemført, ville sprede skræk og rædsel i store dele af den offentlige sektor – DR, Kunstakademiet, universiteterne, konsulenterne i stat og kommune, de utallige ngo'er, Statens Kunstfond – ja, sådan kunne man blive ved. Vi kommer alle til at yde ofre, og det har mange danskere allerede gjort, når deres levestandard bliver forringet af stigende priser på gas, olie og strøm. Hvis vi skal fastholde den såkaldte sammenhængskraft, er det vigtigt, at byrderne bliver fordelt nogenlunde retfærdigt.

Sluttelig skal jeg meddele, at vi støtter oppositionens forslag til vedtagelse. Tak for ordet.